

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (96) / 2024

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Cum am cunoscut-o pe Maica Siluana

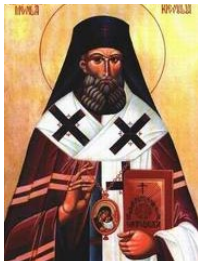
Citiți în pagina 1

©doxologia.ro

Lumină sau întuneric?

Citiți în pagina 4

Sfântul Petru Movilă,
mitropolitul Kievului

Citiți în pagina 14

România mea dragă

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Cum am cunoscut-o pe Maica Siluana

Pe maica Siluana am cunoscut-o încă de pe vremea când se găsea la Craiova, sub aripa ocrotitoare a iubitului și vizionarului nostru mitropolit Teofan. Împreună cu misionarul american Floyd Frantz sau „Chiril”, cum îi zicea întotdeauna maica, ne deciseseam - într-o friguroasă dimineață de ianuarie - să mergem într-un „pelerinaj” pe la toate inițiativele din domeniul adicției din țară. Pe atunci erau doar câteva, de le puteai număra pe degetele de la o mână. La Craiova, la Centrul maicii Siluana, am fost întâmpinat chiar de către ea cu salutul-întrebare, desigur ironic: „Aaaaaa, așadar dumneata ești „famosul” părinte Iulian?!”. Maica, cum bine știm, era un „scanner” spiritual de mare finețe. Era înzestrată cu un „radar” rapid și precis! Evident, nu eram faimos, dar în sinea mea, probabil că mi-aș fi dorit, iar maica m-a smerit din prima, dezvelindu-mi cele ascunse ale adâncului inimii.

Am fost tare bucuros să o cunosc, în special pentru că în anii tulburi de după Revoluție, așa co-dependent și activist social cum eram, îmi doream tare mult ca Biserica să sară neîntârziat în ajutorul tuturor suferinzilor și năpăstuiților societății, o lume care parcă se tot fărâmița și se destrăma sub ochii noștri. Visul meu ascuns era să văd măcar un călugăr sau o maică luând de mână un copil al străzii și să-l ducă la o înghețată. Părea că nimănui nu-i pasă de nimic. Noi, oamenii Bisericii, parcă ne consumam toată energia și atenția în „ghetoul” nostru liturgic, mulțumiți de sine, închiși și izolați de lumea cea atât de înfometată de Dumnezeu și mângâierea Duhului Său. Autism total. Și chiar m-am rugat la Dumnezeu să nu mă lase să mor până când nu voi vedea o măicuță ortodoxă implicată în slujirea aproapelui.

Ei bine, cunoscând-o pe maica Siluana, pot spune că ea reprezintă semnul de la Dumnezeu că pot muri în liniște. Și, de atunci, fiecare zi în parte este ca o grațiere zilnică, un bonus pe care mi-l dă Bunul Dumnezeu să-l trăiesc suplimentar. Ce bucurie! Și, pentru că în vremea aceea, apăruse în vizorul mass-mediei internaționale maica Tereza de Calcutta, eu am numit-o pe Siluana a noastră, „maica Tereza a Ortodoxiei”. Am simțit că avea aceeași râvnă neostoită de alinare a suferinței omului căzut, precum cea care - între timp - a fost considerată sfântă.

După cum plantele vii sunt atrase de lumină, tot așa Maica Siluana a urmat părintelui ei de suflet la Iași și ar fi dorit să își găsească locaș la parohia unde slujeam, dar condițiile materiale nu erau deloc pe măsură. Așa încât ea a mers la Talpalari, dar am păstrat legătura, mai mergând împreună pe la vreo emisiune sau invitându-ne reciproc la vreun eveniment. Adesea mă întreba: „Ce cauți programul cu adicția la Sectorul social? Că acesta este un program misionar și nu social!”. Foarte mare dreptate avea maica, dar numai după ce a venit la Iași părintele Mitropolit Teofan s-a înființat un Sector de misiune unde s-a putut muta lucrarea de recuperare și tămăduire a persoanelor afectate de adicții. Dorul ei de Dumnezeu și raportarea ei față de lume a produs și în mine o schimbare de viziune, în mod definitiv!

Maica Siluana era ca argintul viu, mereu în mișcare, mereu în urcuș și, de aceea, cu siguranță, ea nu poate fi definită, nu poate fi circumscrisă. Nu s-a așezat definitiv în nicio identitate, nu s-a odihnit în nicio ipostază confortabilă, nici măcar în cea de „maica Siluana”. Îmi plăcea mult prezența ei, deși mereu simțeam imediat în jurul ei că nu mă rog suficient, că nu am făcut destul. Fără să facă sau să spună ceva, era un termometru extrem de precis care-ți transmitea discret, dar limpede, indicii clare despre starea ta duhovnicească. Era o prezență vindecătoare! Totul, în prezența ei, căpăta dimensiuni tainice, misionare. Parcă totul dobânda scop, sens! Deși mărturisea despre sine că este co-dependentă, am văzut în ea dorința puternică (dar totodată ne-compulsivă) de a ajuta pe om să scape „din iadul cel mai de jos”.

Ea cobora parcă, cu fiecare om în „iadul său”, ca de-acolo să-l împingă spre lumină, spre Dumnezeu. În vremurile acelea tulburi și în timpurile și mai dificile care au urmat, ea a fost un reper luminos pentru întreaga Biserică, fiind o „mamă spirituală” desprinsă parcă din „Materic”, care umbla mereu, cu toiagul său, și căuta pe cineva ca să-l aline, să-l mângâie, să-l îndrume spre tămăduire. Cu siguranță, cel mai singur și mai sărac om de pe fața pământului este cel care nu vede frumusețea din cei din jurul său.

Ori maica Siluana scotea la iveală frumusețea Lui Dumnezeu din fiecare, scotocind cu îndemânare dincolo de toată urâtenia și dizgrația rănilor și a patimilor lor aparente. Nu o să uit niciodată cum, la mănăstirea Horaița, am organizat împreună, în septembrie 2009, un seminar pentru preotese și, după ce a stat maica singură cu doamnele vreo două ore, când au ieșit în pauză, era cât pe ce să nu le mai recunoaștem pe doamnele noastre, atât erau de transfigurate și luminoase la față.

Abilitatea ei de a identifica (în scurt timp), de a „radiografia” rana fiecăruia și de a-l ajuta să pună alifia corespunzătoare, era uluitoare. În același timp, nu se temea ca ea însăși să se micșoreze și să se vulnerabilizeze la maxim. De exemplu, fiind și eu de față, l-a întrebat odată pe Chiril, marele specialist în adicții, dacă nu cumva avea și ea o dependență față de pietricelele pe care le iubea și le frământa mai mereu între degete. Apoi a povestit anumite lucruri despre atracția și atașamentul ei față de pietre. Dar încă nu începuse să le dea nume la fiecare, ceea ce fusese ușurător pentru ea. Desigur, e un exemplu care poate părea ne semnificativ, dar iată cât era de atentă la toate detaliile privind viața sa lăuntrică...

Doar în treacăt aș mai menționa că, prin toată această lucrare taumaturgică, maica Siluana, împreună cu toate măicuțele care au urmat-o cu atâta fidelitate, erau - fără să-și fi dorit - în contratimp cu teologia academică, preocupată excesiv (uneori exclusiv) de cărți, de idei și filosofii înalte, aride și întortocheate. De cele mai multe ori, rupte de realitate! Maicii însă, nu îi era frică de conflicte. Rememorez acum, dar păstrez sub cheia tăcerii alte detalii, doar un singur moment în care tensiunea și conflictul dintre cele două abordări: teorie vs. terapie, teologie abstractă vs. pastorație practică, au ieșit la iveală în timpul unui simpozion organizat de noi la Iași. După câteva discuții aprinse, purtate de către cele două părți la microfon (spre uimirea și groaza noastră, a organizatorilor dornici a se respecta desfășurătorul prestabilit), maica a ieșit furtunos, supărată nevoie-mare, din sală. După o vreme însă, a revenit senină - spre ușurarea tuturor - și conflictul s-a încheiat, fiind pecetluit cu sărutul iubitor al maicii, îndesat pe chelia generoasă a gânditorului teolog. Până la urmă, iubirea și gândirea nu ar trebui să se excludă, ci să conlucreze. Nu-i așa?

De aceea, cu siguranță sunt binecuvântat de Dumnezeu că am trăit contemporan cu maica Siluana și că, deși pentru scurtă vreme ne-am intersectat existențele, eu am fost cel îmbogățit și câștigat duhovnicește din întâlnirea fulgurantă cu ea. Sunt recunoscător că am primit și eu câțiva stropi din frumusețea și lumina harului Lui Dumnezeu, pe care maica Siluana l-a făcut transparent prin persoana ei și l-a lăsat să strălucească, ca printr-un diamant de mare preț și peste mine, exact atât cât am fost eu pregătit și cât am avut nevoie să primesc. Totodată, să ne rugăm stăruitor Părintelui cerurilor ca să ne mai mângâie viețile cu astfel de oameni de har (și cu charismă) ca maica Siluana, prin care ne arată calea Sa și sunt semnul viu că El nu ne părăsește, ci ne iubește mereu.

Pr. Iulian Negru

Lumină sau întuneric?

Prin voia Domnului am ajuns pe „ultima sută de metri” din acest an calendaristic, în așteptarea frumoaselor clipe ale Întrupării Domnului Hristos. Și cum noi ne-am pregătit inimile pentru a fi alături de Iosif, de Maica Domnului și de mulțimea îngerilor care strigă în cor: „Hristos se naște, Slăviți-L!”, tot așa și natura însăși se pregătește de sărbătoare. Prin nașterea Mântuitorului simțim că renaște și viața noastră sufletească și odată cu ea să ne rugăm ca să ne aducă bucuria nevinovăției și gingășia copilăriei. Ce frumos ar fi dacă această pregătire nu ar fi o adevărată corvoadă pentru mulți dintre noi. Spun aceasta pentru că problema majoră a omului de astăzi este că a pierdut nu doar importanța sărbătorii, ci și sensul postului.

Idea acestor rânduri a pornit de la faptul că, acum câteva zile, un cunoscut îmi spunea așa... cu un oftat: „Parcă mai ieri am ieșit dintr-un post și intrăm în altul...”, motivând că ar vrea să postească, dar...parcă e prea mult! Am observat că, în zilele noastre, ideea de cât și cum se postește nu mai interesează pe nimeni. Am redus și postul și sărbătoarea, iar unii chiar și sensul vieții, doar la distracții, mâncare și băutură.

Și dacă tot spunem că vrem schimbarea vieții spre tot ce este bun și binecuvântat, trebuia (aveam libertatea) să punem început bun chiar din ziua cea dintâi a postului. Să vedeți cât este de simplu și frumos, doar să vrem și să conștientizăm foloasele postului adevărat. Iar dacă persoana la care am făcut referire în rândurile de mai sus, astăzi mi-a spus ceea ce v-am relatat, a doua zi m-a abordat cu întrebarea: „Ia spune-mi, când este dezlegare la pește?”. Bineînțeles că l-am sfătuit să arunce o privire în calendarul creștin, dar degeaba mi-am bătut gura, pentru că oricum avea rezervare la o cabană undeva la munte, iar întrebarea imediat următoare a fost: „Dacă am făcut rezervare și plecăm la drum, nu se dezleagă la carne și lactate? Cum să fim triști, doar călătorim, nu?!”.

Sfinții părinți ne învață că postul (în general) ne pregătește de sărbătoare; de exemplu, acum prevestește bucuria nașterii Domnului Hristos. Tot ei ne învață că postul nu trebuie asociat cu tristețea, ci mai degrabă cu pocăința. Păi, nu poți trăi sărbătoarea dacă nu ești pregătit de ea. Închipuți-vă că mergeți la o petrecere, la o aniversare, așa îmbrăcați în haine de lucru, fără daruri sau fără o minimă pregătire.

Nici voi nu vă veți simți bine și nici sărbătoritul. Același lucru este valabil și la evenimentul religios care „bate la ușă”. Astfel, dacă nu ești pregătit, nici n-ai cum să-l trăiești, pentru că nu bucură decât trupul, care are prilejul să se delecteze cu „ceva bunicele”.

Postul a fost mereu, în primul rând, înfrânare. Și aici nu fac referire doar la mâncare, pentru că Sfântul Teodor Studitul ne spunea: „Postul adevărat este abținerea de la orice lucru rău”. Ce poate fi mai limpede? Soluția problemei se regăsește în poftele noastre și în puterea de a le înfrunta. Dar cum să ai puterea de a înfrunta patimile, dacă întunericul din suflet este întuneric desăvârșit? În predica de pe munte, Domnul Hristos le spunea ucenicilor: „Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!” (Matei 6, 23).

Se spune că întunericul nu este altceva decât lipsa luminii. Pentru a compensa lipsa luminii (naturale), omul modern a găsit tot felul de soluții de a ilumina tot ce este în jur, astfel că pe la casele oamenilor totul este lumină: ghirlande de becuțe multicolore, focuri de artificii, luminițe pe streășina casei, în balcon etc. Și să nu uităm cuvintele Mântuitorului: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33).

Părintele Nicolae Tănase spunea: „Să nu împodobim bradul la casele noastre mai mult decât sufletul nostru! Sufletul nostru este cel care trebuie să fie împodobit! În primul rând să fie curat. Curățarea sufletului se face numai prin Spovedanie. Nu există altceva; doar asta. Împodobirea sufletului se face cu post, cu rugăciune, cu fapte bune, cu citiri din cărțile sfinte, cu modificarea comportamentului nostru care, simțim fiecare, lasă de dorit. Acestea ar fi podoabele sufletului.”

Din nefericire, toată această osteneală și risipă de electroni nu poate pătrunde în inimile noastre împietrite. Oare în câte inimi mai arde „candela dragostei”, asemenea stelelor din Betleemul de odinioară? Chiar dacă vom ilumina tot ce se poate ilumina, în suflet va rămâne întunericul, pentru că într-o inimă împietrită, Domnul Hristos nu se naște.

Prin câteva cuvinte, o lumânare ne vorbește. Poate că pare ciudat, dar să o ascultăm, să vedem ce are de spus!

„E ora rugăciunii. M-ați aprins și vă uitați gânditori la mine... Parcă ați vrea să vă spun ceva. Ce să vă spun? Simțiți și voi bucurie în suflet?”

În mod sigur, eu mă bucur, pentru că am un sens numai când ard. Nu sunt tristă, chiar dacă arzând devin mai mică. De fapt, eu am doar două posibilități: Prima e să rămân întreagă. Asta ar însemna să rămân rece, să nu fiu aprinsă și atunci nu mă mișorez, dar nici nu-mi împlinesc rostul.

A doua ar fi să răspândesc lumină și căldură și prin asta să mă jertfesc, să mă

dăruiesc chiar pe mine însămi... Asta e mult mai frumos decât să rămân rece și fără rost.

Eu sunt numai o simplă lumânare aprinsă. Singură, luminez mai puțin. Dar când suntem mai multe împreună, lumina și căldura sunt mult mai puternice. Și la voi, oamenii, este tot așa: împreună luminați mai mult..."

Deși nu are „studii superioare”, ea are un rost pe care îl cunoaște foarte bine. Oare noi ne cunoaștem menirea, măcar pe cât o cunoaște simpla lumânare? Care este scopul nostru în această viață trecătoare?

Dragii mei, dacă trăim după sloganul „Să mâncăm și să ne distrăm, că ziua de mâine nu există”, atunci vom fi asemenea lumânării neaprinsă, care nu și-a îndeplinit menirea. Dar dacă noi, creștinii adevărați, vom trimite o „săgeată de lumină” și în temnița întunecată a sufletului celui de lângă noi, atunci postul, înfrânarea și efortul nostru va avea sens; poate nu în ochii celui împietrit, cât în ochii pătrunzători ai lui Dumnezeu. Doar atunci când vom pătrunde cu mintea în străfundurile sufletului (propriu) și ne vom descoperi întunericul, abia atunci vom simți cu adevărat că avem nevoie de pocăință; ne vom vedea greșelile și începând cu calea cea mai simplă (înfrânarea de la alimente), ceea ce acum este în întuneric va începe încet-încet să se lumineze. Pentru aceasta, este nevoie ca fiecare, după putere, să dăruim dragostea, bucuria, încrederea și toate sentimentele nobile care izvorăsc din inimă. Să nu vă temeți și să nu aveți îndoiala că dăruind și „luminând” pe cei îndepărtați de Adevăr, deveniți mai săraci... Aceasta este o iluzie. Înlauntrul creștinului (autentic) este mereu lumină. Gândiți-vă, cu pace în suflet, că sunteți o lumânare care arde neîncetat pentru cei ce au nevoie de lumină.

Închei aceste rânduri cu convingerea că indiferent de lumina sau de întunericul din noi, Domnul Hristos vrea să-și facă loc în inima noastră, care ar deveni un Betleem lăuntric și din care ar izvorî toate virtuțile. Să fim și noi asemenea magilor veniți de la răsărit, care au adus daruri alese. Prin nașterea Domnului Hristos simțim și ne bucurăm că Dumnezeu este prezent în viața noastră, că El nu este indiferent la ceea ce se întâmplă în lume, că își revarsă dragostea peste toată creația sa.

Atunci vom simți și vom trăi sărbătoarea cu altă intensitate, atunci de-a dreptul ar urma o schimbare, o reînnoire... Atunci vom simți că suntem vii, că vrem să trăim frumos, că iubirea nu s-a stins în noi. Să conștientizăm că Domnul Hristos se naște pentru noi, ne rabdă greșelile, ne susține în neputințele noastre, ne călăuzește... Atunci am înțelege că Dumnezeu ne iubește și vrea să rămânem în această dragoste plină de dăruire.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

România mea dragă

De ziua ta, îți scriu câteva rânduri pentru a-ți mulțumi pentru că m-ai născut pe aceste plaiuri frumoase, mi-ai fost alături în toți acești ani, mi-ai dăruit atâtea anotimpuri de care m-am bucurat și m-ai îndreptat către așa locuri deosebite în care am crescut și unde ți-am cunoscut prețioasele comori!

Pot spune că am copilărit alergând pe dealuri bucovinene, scaldându-mă în pârâul care se varsă în râul Siret și culegând în fiecare început de primăvară buchețele de toporași. Mă cățaram în copaci, aproape că locuiam în ei, mă dădeam pe leagăn până amețeam și totul era atât de bine!

Mai târziu, în Galați, am văzut Dunărea de pe faleză, dar și traversând-o cu bacul și m-am plimbat cu autobuzele, care până atunci păreau doar un vis. În ochii mei, creștea în dimensiuni cu fiecare stradă pe care mă rătăceam!

Dinspre Constanța și stațiunile apropiate, am vizitat Marea Neagră de câteva ori, i-am simțit apa la maximum, am admirat-o din colac, din vapoară, dar și din telegondolă. Și tot nu am reușit s-o cuprind pe toată! Ce măreție!

Ajungând în Neamț, în grădina „Athosului românesc”, m-am îndrăgostit de încă un dar de-al tău de preț, fiind bogată nu atât în locuri sfinte cu mănăstiri de călugări și de maici care trăiesc în ascultări și aspre nevoițe, cât și în peisajele încărcate cu munți și brazi care îți odihnesc inima numai privindu-i!

Și Iașul...părticica din tine în care am simțit pentru prima dată că aparțin unui loc, unde i-am întâlnit pe oamenii mei dragi, bisericuța mea de suflet și mai ales pe Sfânta Parascheva, pe care o consider prima mea prietenă dintre sfinți!

Și dacă tot am deschis discuția despre sfinți, iubita mea țară, ești binecuvântată

cu atâtea sfinte moaște, cât să ne poată vindeca tot poporul de suferințe, boli, încercări și patimi! În Suceava ni-l găzduiești pe Sfântul Ioan cel Nou, iar prin împrejurimi ne mai așteaptă, printre cei mai cunoscuți, Sfântul Ștefan cel Mare, Sfântul Leontie de la Rădăuți, Sfinții Paisie, Natan și Sila de la Sihăstria Putnei. În București îl avem pe Sfântul Dimitrie cel Nou, iar în Argeș o putem vizita pe mititica noastră Sfântă Filofteia. Între dealurile Neamțului se roagă pentru noi Părintele Cleopa, iar în Prislop părintele Arsenie. Și câți și mai câți oameni cu viața sfântă se mai odihnesc pe meleagurile tale și zi de zi fac minuni pentru poporul nostru!

În ultimii ani, am avut prilejul să fiu pelerin și în câteva zone din Maramureș, Transilvania, Oltenia, locuri în care am întâlnit mănăstiri foarte frumoase, unele realizate doar din lemn, ascunse între munții tăi înalți, cu pâlcuri de zăpadă. Am admirat de fiecare dată atât tabloul naturii, cât și obiceiurile și graiurile oamenilor, diferite față de cele din părțile noastre, totodată deosebit de interesante și de hazlii.

Draga mea, am trecut și prin alte câteva țări, dar, îți spun, ce ai tu nu are niciuna! În primul rând...tu ești a noastră, iar noi suntem ai tăi! Iar, în al doilea rând, tu ești și vei fi mereu Acasă! Locul unde ne vom întoarce mereu ca la o mamă. Ochii în care vom privi cu încredere și cu speranță. Îmbrățișarea la pieptul căreia ne vom dori oricând să fim, mai ales când ne vom simți mai triști.

Poate un „La mulți ani!” este prea puțin pentru a-ți dăruii în schimb pentru toate darurile tale, poate nici măcar un steag fluturat în vânt nu ar fi suficient, dar, o îmbrățișare și o mulțumire din suflet sper să te înveselească și să te ajute să mergi înainte, tot la fel de frumoasă, de bogată, de curajoasă, de plină de viață și radiind de bucurie!

Să ne trăiești veșnic și să ne hrănești în continuare dintr-ale tale comori!

Te iubesc, România, țara mea minunată, cu pământ binecuvântat!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

„Neamul este mama mea, tatăl meu, fratele meu, sora mea, vecinul meu, satul meu, comuna mea și județul meu și tot cel ce vorbește aceeași limbă, are aceeași credință și aceleași idealuri.”
- Părintele Iustin Pârnu

„Iubiți-vă țara și nu vă învrăjbiți, nu vă dușmăniți. Pentru că această minune a lui Dumnezeu, care este România, ar putea fi distrusă. Nu din afară, de dușmanii din afară, ci din interior.”

- Grigore Vieru

De ce mă lovește Dumnezeu?

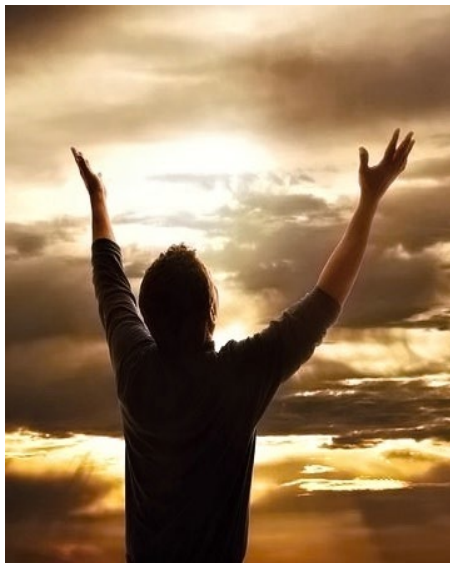
Cunoaștem că răbdarea este o virtute prețioasă, care ne face bineplăcuți lui Dumnezeu. Dar lucrarea răbdării nu este deloc ușoară. Este nevoie de mobilizarea puterilor sufletești. Este nevoie de râvnă fierbinte și multă rugăciune ca să vină Harul lui Dumnezeu și să întărească sufletul. Dar este nevoie și de cugetări duhovnicești, ca sufletul să primească mângâiere și întărire.

Îți voi povesti o întâmplare care a avut loc odată și care a fost scrisă și dă prilejul multor cugetări de a găsi răspuns la întrebarea: de ce Dumnezeu îngăduie durerile în viața noastră?

Odată, într-o noapte de iarnă, a naufragiat o barcă mică de pescari pe țărmurile Canadei. Pescarul și cu fiul său, singurii care se aflau în barcă, au ieșit la mal înotând, dar cu hainele ude și într-o stare jalnică. Au scăpat de primejdia înecului, însă acum aveau să moară de frig și mai ales de înghețul care era pricinuit de hainele ude. Pe când tatăl se afla în deznădejde, a văzut în adâncul pădurii, ce se întindea înaintea lor, o lumină slabă. Era singura lor nădejde. Locul era pustiu și necunoscut. Nicăieri nu se vedea vreo locuință. Tatăl și fiul au început să se îndrepte către acea lumină pe care o vedeau în pădure, tremurând de frig. Dacă aveau să ajungă în timp la acea lumină și să găsească îngrijire, aveau să scape de la moarte sigură.

Însă, așa cum înaintau, fiul a început să înțepenească, fiindcă hainele lui ude înghețaseră. Mersul lui devenise foarte anevoios și exista primejdia să-i înțepenească picioarele și mai mult și să nu poată pași deloc. Tatăl căuta să-și întărească fiul și să-l încurajeze, astfel încât să continue să meargă. Dar, din nefericire, amortirea picioarelor creștea și greutatea mersului devenea tot mai mare.

Atunci tatăl s-a gândit la următoarea soluție: a rupt o creangă dintr-un copac ce se afla lângă el și cu ea a început să lovească picioarele copilului, care nu mai putea să pășească. Fiul s-a împotrivit la început la loviturile tatălui, dar acesta cu un glas îndurerat, dar plin de dragoste, i-a spus:

- Fiul meu, trebuie să mergi! Biruiește amotrșirea picioarelor tale și înaintează!
- Tată, nu pot! A strigat copilul. Picioarele mele amotrșesc din ce în ce mai tare!

Atunci tatăl și-a călcat pe inimă și a început să lovească picioarele copilului său cu și mai multă putere. Picioarele copilului s-au umplut de sânge, dar astfel a fost nevoit să-și adune ultimele puteri și să continue mersul. În cele din urmă, șchiopătând, au ajuns cu multă osteneală la căsuța unde vedeau lumina.

Picioarele copilului erau însângerate și rănite de la loviturile cu varga, iar copilul se afla într-o stare jalnică de istovire, dar... ajunseseră la căsuță. Acolo s-au bucurat îndată de îngrijire plină de afecțiune. Și astfel, s-au salvat, tată și fiu, de la moarte sigură.

Ce a făcut tatăl? Grea îndatorire!... A fost nevoit să-și lovească fiul cu putere, ca să poată ajunge la casa izbăvirii. Dureros a fost mijlocul, dar mântuitor pentru viața lor.

La fel se întâmplă de multe ori și în viață. Dumnezeu Tatăl, Care ne iubește, vrea negreșit mântuirea noastră. Uneori noi, oamenii, rămânem nepăsători și chiar surzi la glasul Lui. Atunci Dumnezeu, din iubire de oameni, îngăduie ca să fim loviți și astfel să ne trezim din amotrșirea sufletului, cea asemenea cu moartea. Dumnezeu îngăduie necazurile și încercările pentru folosul nostru duhovnicesc. „Căci Domnul ceartă pe cel pe care-l iubește și ca un părinte pedepsește pe feciorul care Îi este drag”. Amar este paharul durerii, dar mântuitor.

Nimic nu este întâmplător. Faptul că Dumnezeu a îngăduit această încercare prin care treci, înseamnă că are planul Său înțelept. Supune-te voii lui Dumnezeu. Roagă-L pe Dumnezeu să te scoată din încercare și să-ți ridice durerea. Și roagă-te din nou și de multe ori, cu stăruință și credință, să-ți ridice Dumnezeu încercarea. Dar dacă bunătatea Lui nu te va slobozi de necaz, atunci arată răbdare și supunere. Ai spus în inima ta: „Doamne, făcă-se voia Ta. Nu precum vreau eu, ci precum vrei Tu”.

Sunt nenumărați oameni care s-au izbăvit de la o distrugere sufletească sigură prin trezirea aceasta duhovnicească, adusă de o încercare în viața lor. Am auzit pe unii spunând: „Mi-am pierdut sănătatea trupului, dar mi-am găsit sănătatea sufletului. Și sunt fericit”. Sau: „L-am cunoscut pe Dumnezeu prin acest necaz al încercării. Eram afundat în păcat și Dumnezeu a îngăduit să pierd averea și să mă afund în sărăcie. Mi s-au deschis ochii la lumina credinței! Și acum trăiesc mult mai sărac, dar mult mai fericit”.

Sursa: www.marturieathonita.ro

Strofe pentru suflet

Reaprindeți candela

Reaprindeți candela-n răscruce,
Lângă busuiocul cel mereu -
Degerat la mâini și la picioare
Se întoarce-acasă Dumnezeu.

Doamne, Cel din slăvi creștine
Ce păcate oare-ai săvârșit,
Că te-au dus acolo și pe Tine
În Siberii fără de sfârșit?!

Toate le ierți,
Doamne de sus,
Cu blândețe măreață,
Chiar și pe cei care te-au dus
În Siberii de gheață.

Ninge frigul și pustiul plouă,
Degerată-mi este inima,
Doamne, bine nu ne-a fost nici nouă
Fără sfatul și lumina Ta.

Doamne, intră și-n a mea chilie
Și-amândoi, răniți și înghețați
Să ne încălzim cu bucurie,
Unul lângă altul ca doi frați.

Autor: Grigore Vieru

Crăciunul

Crăciunul nu-i despre un moș
Ce în ajun sosește,
E sărbătoarea lui Hristos,
Ce-n lume poposește!

Crăciunul nu-i doar a primi
În mâini sau buzunare,
E din puțin a dăru
Și celui ce nu are!

Crăciunul nu-i despre bogați
Și cât li-i bogăția,
E despre dragostea-n tre frați
Și Sfântă omenia!

Crăciunu-i magii, și-s păstorii,
E Maica Preacurată,
E vestea ce colindătorii
O duc din poartă-n poartă!

Crăciunu-i una din minuni
Ce Domnu-o săvârșește,
Cu scopul de a fi mai buni,
Și semn că ne iubește!

Crăciunu-i darul prețios,
Trimis de Dumnezeu: Hristos!

Autor: Licuța Pântia

Credința pentru copiii de toate vârstele

Răsplata

Într-un sat de munte era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de muncitor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său și îi spuse:

- Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghete.

- Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, ți-aș da banii, dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept?

N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare și-ar fi dorit asemenea ghete, așa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară bani tatălui său. Dar și de data aceasta părintele l-a refuzat.

Când a venit și a treia zi să-i ceară bani, țăranul i-a spus:

- Uite, măi băiete, văd că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod, e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezește și se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul și pe urmă vino aici și-ți dau bani să-ți cumperi ghetetele.

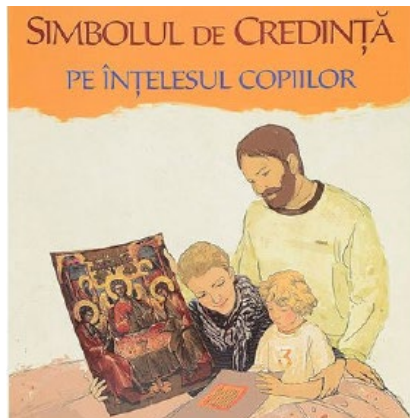
N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Așa că s-a culcat pe un braț de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:

- Gata, tătucă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii?

- Nu! - a răspuns omul categoric. Ți-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod și fă ce ți-am spus!

A plecat iar băiatul, dar nu putea înțelege de unde știa tata că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind și nu l-a trezit, că altfel nu se poate... Așa că, după ce s-a urcat iarăși în podul casei, s-a pus la pândă în loc să aibă grijă de grâu. A stat el preț de jumătate de ceas, cu ochii ațintiți spre tatăl său, care muncea de zor în curte și, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăși în grădină.

- Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai banii?

- Măi băiete, după ce că ești leneș, mai ești și un mare mincinos. Nu ți-e rușine? Să știi că, dacă nici de data asta nu te duci în pod și nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nicio gheată. Ai înțeles?

Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată și a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în grămadă, a găsit ascunsă în grâu o pereche de ghete noi nouțe, exact așa cum își dorea el. De bucurat, s-a bucurat, cum era și de așteptat, dar, în același timp, îi crăpa obrazul de rușine pentru minciunile sale de mai'nainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus și în grădină să își ajute tatăl. Acum simțea, într-adevăr, că merită ghetele, dar, mai mult decât atât, simțea cât de bine este să fii alături de părinți și să îi ajuti.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

O mână de ajutor

În timpul unei campanii militare, un pluton muncea la repararea unei căi ferate distruse de bombardament. Câțiva soldați, deși se străduiau, nu puteau clinti un stâlp greu, căzut peste șine. Alături, caporalul striga la ei, ocărându-i pentru neputința lor. Trecând pe acolo, un om l-a întrebat:

- De ce nu-i ajuți și dumneata?

- Eu sunt caporal, eu supraveghez și comand. Ei trebuie să muncească!

Străinul nu a mai spus nimic, dar și-a scos haina și a început să tragă și el cot la cot cu soldații de un capăt al stâlpului. După scurt timp, au reușit să elibereze șinele. Încântați de reușită, soldații i-au mulțumit străinului care, luându-și haina să plece, i-a mai spus caporalului:

- Dacă va mai fi nevoie, să mă chemați și altădată!

- Da?! - zise în batjocură caporalul. Dar cine ești dumneata?

- Sunt generalul acestei divizii...

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

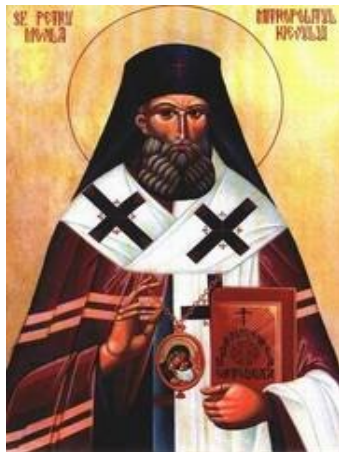
Sfântul Petru Movilă, mitropolitul Kievului (22 Decembrie)

In mijlocul poporului român, au odrăslit mulți oameni de seamă care și-au pus toate puterile de muncă în slujba altor Biserici și popoare, aducându-și o contribuție prețioasă la renașterea lor culturală, politică sau bisericească. Între aceștia se situează la loc de cinste și Petru Movilă, mitropolitul Kievului, a cărui personalitate a dominat întreaga viață bisericească și națională a Ucrainei ortodoxe în prima jumătate a sec. al XVII-lea.

S-a născut la Suceava, probabil în anul 1596, ca fiu al lui Simion Movilă, care va domni mai târziu în Țara Românească și al soției acestuia, Marghita, călugărită ulterior sub numele de Melania.

După moartea tatălui său, tânărul fiu de domnitor va pribegi, împreună cu mama și cu frații săi, în Țara Românească, după care se vor așeza definitiv în Polonia. Învățătura și-o va începe în casa părintească, apoi o va continua la vestita școală a „Fraților” ortodoxe din Kiev și la Academia Zamoiska din Zemosc, unde va învăța limbile: latină, greacă, slavonă și polonă, la care se adăugau și celelalte discipline studiate: gramatica, poetica, retorica, dialectica, teologia. Potrivit obiceiului nobililor polonezi, a trebuit să învețe și mânăuirea armelor, luând parte și la două lupte ale polonilor împotriva turcilor, la Tutora și Hotin.

Datorită unei chemări lăuntrice, dar și sub înrăurirea starețului mănăstirii Pecerska, arhimandritul Zaharia Kopastenski, a hotărât să se călugărească. Astfel, după ce se va pregăti duhovnicește la moșia sa din Rubiejovka, unde a zidit și o biserică cu hramul Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, va fi tuns în monahism, la Lavra Pecerska, după anul 1625. În toamna anului 1627 a fost ales egumen al mănăstirii, la vârsta de 31 de ani. Situația ortodoxiei în acea perioadă era tulbură din cauza încercărilor de catolicizare a nobilimii lituane, bielorusă și ucrainiene, care era, în mare parte, ortodoxă. Însă, prin activitatea sa depusă timp de 5 ani ca egumen, Petru Movilă a reușit să ridice prestigiul cultural și bisericesc al mănăstirii la un nivel necunoscut până atunci. Astfel, s-a ocupat de restaurarea și înfrumusețarea mănăstirilor și a peșterilor în care se găseau moaște de sfinți și a continuat activitatea tipografică a înaintașilor săi, dând la lumină mai multe cărți de slujbă și de învățătură.

În anul 1631 a pus bazele unui colegiu în Lavra, din care se va dezvolta vestita Academie duhovnicească de la Kiev, iar în 1632, prin alegerea și înscăunarea lui Wladislav IV (1632-1648) ca rege al Poloniei, a reușit să recâștige libertatea de cult a Ortodoxiei în regatul polonez, recunoașterea legală a Mitropoliei ortodoxe a Kievului, dreptul Bisericii Ortodoxe de a avea biserici, tipografii și spitale, restituirea tuturor bisericilor ortodoxe din Kiev, care fuseseră răpite de uniți.

La 2 martie 1631, mitropolitul Kievului, Ion Boretki, a trecut la cele veșnice, iar ca urmare a alegerilor, Petru Movilă va fi numit mitropolit „al Kievului, Haliciului și a toată Rusia”, alegere recunoscută de Wladislav IV și întărită de Patriarhul ecumenic Chiril Lucaris. La 28 aprilie 1633 va fi hirotonit arhiereu, în catedrala cu hramul Adormirea Maicii Domnului din Lvov. În acest fel, rodnicia sa activitate începută ca egumen al Lavrei Pecerska va fi continuată cu și mai mare însuflețire. În latura gospodărească remarcăm refacerea și înfrumusețarea unor biserici și mănăstiri din Kiev, printre care catedrala mitropolitană Sfânta Sofia și mănăstirile aferente acesteia, precum și biserica principală a mănăstirii Pecerska.

În chip deosebit însă trebuie subliniată activitatea culturală a mitropolitului Petru Movilă, care a purtat o permanentă grijă față de colegiul său din Kiev, considerat cel mai vechi așezământ de învățământ superior al slavilor ortodocși, după modelul căruia se va organiza, în 1640, o școală la mănăstirea Trei Ierarhi, de către domnitorul Vasile Lupu. Sub aspect tipografic, se cunosc aproximativ 50 de tipăriri îngrijite de mitropolitul Petru Movilă, unele dintre ele fiind lucrate de el însuși. Aceste lucrări se pot împărți în 3 categorii: de slujbă, de evlavie și de zidire sufletească și de apărare a ortodoxiei. Dar cea mai însemnată carte a lui Petru Movilă rămâne „Evhologhionul” sau „Molitfelnicul” (Trebnicul), cu peste 1500 de pagini și 126 de slujbe, tipărit în 1646 la Lavra Pecerska. Mai putem menționa ca făcând parte dintre lucrările sale și lucrarea „Evanghelia învățătoare” sau „Cazania”, tradusă din grecește și tipărită la Kiev în 1637, precum și „Nomocanonul”, o lucrare canonic-juridică apărută în 1629.

Ca expresie a dragostei sale față de neamul din care făcea parte, pe frontispiciul multora dintre tipăriri se găsea stema Movileștilor sau a celor două țări române în care domniseră ai săi, iar el însuși se intitula adesea „fiu de neam moldovean” sau „fiu al voievodului Țării Moldovei”.

După o păstorire de 13 ani, mitropolitul Petru Movilă a trecut la cele veșnice în ziua de 1 ianuarie 1647, fiind îngropat în biserica cea mare a mănăstirii Pecerska.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2024

1 D Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (*Ziua Națională a României*)

Duminica a XXXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon); Ap. I Timotei I, 15-17; Ev. Luca XVIII, 35-43; glas 6, voscr. 1

2 L Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului

3 M †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica și Căldărușani; Sf. Prooroc Sofronie

4 M † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin

5 J † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie

6 V †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei

7 S †) Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, episcopul Mediolanului

8 D Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ev. Luca XIII, 10-17; glas 7, voscr. 2

9 L Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Prooroacă Ana

10 M Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf

11 M Cuv. Daniil Stălpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava

12 J †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitunde; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru

13 V †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia din Siracuză

14 S Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie

15 D † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup al Domnului); Ap. Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24 (Pilda celor pofțiți la cină); glas 8, voscr. 3

16 L Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana

17 M Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail

18 M †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest

19 J Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia

20 V Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul

21 S Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle

22 D †) Sf. Ier. Petru Movilă, mitropolitul Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 1, voscr. 4

23 L Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum

24 M Sf. Cuv. Mc. Eugenia (*Ajunul Crăciunului*)

25 M (†) Nașterea Domnului (*Crăciunul*)

26 J (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim cel Sfințit de la Tismana

27 V †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan

28 S Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia

29 D Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel

Duminica după Nașterea Domnului (a Sf. Iosif Logodnicul, David Proorocul și Iacob, rudenia Domnului); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23 (Fuga în Egipt); glas 2, voscr. 5

30 L Sf. Mc. Anisia fecioara; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon

31 M Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (*Odovania Praznicului Nașterii Domnului*)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Cum am cunoscut-o pe Maica Siluana	1
Lumină sau întuneric?	4
România mea dragă	7
De ce mă lovește Dumnezeu?	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Petru Movilă, mitropolitul Kievului	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424